

'In dit werk moet je soms buiten de lijntjes kleuren'

„Het is nooit saai. Je maakt hele schrijnende situaties mee.” Kitty de Bruin (41) werkt al zo'n twintig jaar in de jeugdzorg. De Uitgeestse, namens Parlan jeugdhulpverlener in vooral de regio Alkmaar én zelf pleegouder, is de Noord-Hollandse inzending voor een Hartenhuis Award door Stichting Het Vergeten Kind.

Casper Duin
casper.duin@mediahuis.nl

Alkmaar ■ Kinderen die uit huis worden geplaatst, pleegouders die ineens een kind in huis krijgen dat al een flinke rugzak heeft en ouders die daarvoor tot de conclusie zijn gekomen dat zij echt niet (meer) voor hun kroost kunnen zorgen. Het is bijna dagelijkse kost voor De Bruin, ambulante hulpverlener intensieve pleegzorg. Zij begeleidt dat hele proces. Hoewel het werk soms schuurt, vertelt ze vol passie en bevlogenheid over het werk in de pleegzorg. Als je vertelt dat je in de pleegzorg werkt, krijg je op verjaardagen vast vaak de opmerking: oef, heftig?

„Zeker. Het is nooit saai. Je maakt schrijnende situaties mee. Zoals een meisje van twee dat nu al zes keer is verhuisd. Dat is twee jaar onveiligheid geweest. Het lukte de ouders niet om voor een goede en veilige thuissituatie te zorgen. Het meisje heeft veiligheid nodig in haar nog jonge leven. Dan ga je samen met de ouders en de pleegouders kijken hoe we zo'n kind kunnen stabiliseren.” Wat doet een ambulante hulpverlener intensieve pleegzorg precies?

„De begeleiding van kind, ouders en pleegouders. Ik geef trainingen aan pleegouders, kijk of er extra zorg nodig is. We werken bij Parlan met intensieve traumabehandeling. Dat is anders dan tien jaar geleden. Toen werd kortweg gezegd: het kind is boos of zelfbepalend. Punt. Dan richtte de therapie zich op de boosheid. Nu wordt veel meer gekeken naar wat er echt aan de hand is. Waarom is het kind boos? Waar komt dat vandaan? Alleen op die manier kun je de boosheid leren begrijpen.”

„Je kunt aan de voorkant veel meer doen. Wat je probeert te vermijden, is dat een kind in de crisispvang belandt of steeds moet verhuizen.”

Is pleegzorg in de regel tijdelijk of vooral permanent?

„Ik noem het vaak 'tijdelijk'. Tussen haakjes dus. Kijk, een uithuisplaatsing gebeurt nooit zo-

Kitty de Bruin: „Een uithuisplaatsing gebeurt nooit zomaar. Het moet het laatste redmiddel zijn als het thuis echt niet meer gaat.”

FOTO AANGELEVERD

„Het hangt er ook van af wat de ouders aankunnen. De ene ouder gaat mee naar zwemles, de andere ouder krijgt foto's van de zwemles

Kitty de Bruin

maar. Het moet het laatste redmiddel zijn als het thuis echt niet meer gaat. Soms komen ouders tot het inzicht dat ze hun kind niet de zorg en veiligheid kunnen bieden die nodig is. Dat is een besluit dat niet licht genomen wordt. Pleegzorg kan ervoor zorgen dat iedereen even op adem komt. Vaak speelt er problematiek met geweld of verslaving. De kinderen zijn getekend. Dan zijn pleegouders,

het liefst in het netwerk, een goede oplossing.”

Hoe is het in de praktijk het contact tussen ouders en pleegouders?

„Dat verschilt. Het hangt er ook van af wat de ouders aankunnen. De ene ouder gaat mee naar zwemles, de andere ouder krijgt foto's van de zwemles. We zijn nu een nieuw programma aan het ontwikkelen: (H)echt samen. Dat is echt bedoeld om de hulp in het eerste jaar na een uithuisplaatsing te verbeteren. Als ouders en pleegouders meer gaan samenwerken, is dat voor de ontwikkeling van het kind van groot belang.”

Stichting Het Vergeten Kind vraagt de laatste tijd veel aandacht voor doorplaatsingen. Veel kinderen worden voortdurend doorgeplaatst, gemiddeld zes keer met uitschieters naar meer dan twintig keer. Is (H)echt samen daarvoor een oplossing?

„Ik hoop het. Doorplaatsingen zijn zo schrijnend. Het gebeurt nog te vaak.”

Waar zit voor jou de voldoening?

„Als het lukt om voor die stabiliteit en veiligheid te zorgen. Het is heftig werk. En vaak is het puzzelen, zoeken naar een oplossing. Het zijn loze termen, maar ons werk draait veel om maatwerk en out of the box denken. Je kunt een kind dat vier jaar lang thuis te maken heeft gehad met geweld niet een

i Hartenhuis Awards

Poppodium Tivoli in Utrecht is maandag het decor van de uitreiking van de Hartenhuis Awards van Het Vergeten Kind. De Bruin is erbij. Ze is de Noord-Hollandse troef in de twaalf genomineerden tellende uitverkiezing. „Ik ben voorgedragen door mijn collega's. Vorig jaar ook al, maar toen ben ik niet genomineerd. Nu wel. Eervol, maar ik kan het niet alleen. Dit is een nominatie voor heel Parlan.” De Bruin reikte vorig jaar al tot de laatste drie in de verkiezing van jeugdprofessional van het jaar.

uur therapie per week geven. Dat is te weinig. Dan bereik je net niks. In zo'n geval zoek je naar mogelijkheden bijvoorbeeld intensieve behandelingen waarbij alle partijen betrokken worden. In dit werk moet je soms buiten de lijntjes kleuren. Een stapje extra maakt wel vaak het verschil.”

„Als er in een van mijn gezinnen iets speelt, dan heb ik liever dat ze mij bellen dan de crisisdienst. Ook

al is het buiten kantoortijden. Ik ken de situatie. Het werk is soms 24/7, maar ik voel veel passie voor de pleegzorg. Je kunt die kinderen niet laten zitten. Het is dankbaar werk. En mooi om in een team, met een traumabehandelaar en een drama-therapeut, aan de slag te gaan met een kind.”

„Kijk, ik denk ook wel eens: ach, jeetje, ik ga spijkerbroeken verkopen. Maar dan zie ik die verhalen geschreven over alle genomineerden voor de Hartenhuis Awards. Allemaal met net zoveel passie. Geweldig is dat. Het werkt aanstekelijk. Ik doe dit werk nu bijna twintig jaar, met een korte tussenpoos van anderhalf jaar waarin ik op Bali woonde. Bij Parlan kun je allerlei kanten op, maar voorlopig blijf ik dit nog wel even doen.” In de zaak van het Vlaardings pleegmeisje staat de pleegzorg er gekleurd op. Hoe kijk je daar naar?

„Vreselijk. Zoiets mag nooit gebeuren. Ik vind het heel erg om te lezen. Ook ik vraag me af hoe dat in hemelsnaam heeft kunnen gebeuren. Sprakeloos.”

Heb je zelf pleegkinderen?

„Ja, onverwachts. Een tiener, een lieve meid van vijftien, kwam veel bij ons thuis. We deden veel met haar. Toen kwam haar vraag: mag ik niet bij jullie? Het is nooit onze bedoeling geweest om pleegouder te worden, maar ze werd volledig onderdeel van ons gezin.”